No. 862 Zaterdag 7 Juli 1900. 17de Jaargang.

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 6 Juli.

WAT NU?

Parijs heeft voor de tweede maal uitspraak gedaan; opnieuw gekozen tusschen de leden van de "Patrie française" en de leden van het anti-nationalisme. Er was op eene nieuwe overwinning gerekend. Niemand echter bouwde op een uitslag, zoo schitterend als die van 13 Mei was.

De aardigheden van Cornély, de kronkelzinnetjes van *Le Temps* verdienen herlezen te worden. Opnieuw moet men zich te binnen roepen, hoe Parijs van 6 Mei niets anders bedoelde dan het Gouvernement een hak te zetten, speelsch en dartel als een kind, papa Waldeck bij den neus te trekken en de haren. Op 13 Mei was de parijsche kleine niet meer speelsch, maar vreedzaam-kwaadaardig; niet dartel, doch bijzonder geneigd tot stuk-maken.

Er uit geschopt is Lucipia, de voorzitter, de voorname revolutionnair, hem rest niet eens een zetel, om hem te troosten over den verloren presidentieelen troon op het Stadhuis.

Er uit geschopt de twee candidaten welke Henri Brisson in het 10de arrondissement beschermde.

Lefèvre, boezemvriend van Millerand en Viviani, ligt roemloos verslagen. Wij noemen alleen de voornaamste. Een half honderd nationalisten (minstens) zullen Parijs besturen, een weinig orde brengen in de financiën, de belangen der stad behartigen.

Waartoe zou het dienen, namen op te geven? Enkele slechts! Dubec, Barillière en Barillier, drie beschuldigden van het Hooge-Hof zijn gekozen, evenals Le Menuet, in hetzelfde belachelijke proces betrokken, doch zijdelings. De heeren Evain, César Caire en Auffray zijn rechtsgeleerden, die de Senateurs harde waarheden deden hooren en nu ten Stadhuize verder het woord zullen voeren.

Wat nu? mogen wij vragen, niet enkel uit nieuwsgierigheid, maar ook en meer nog om gewichtige redenen. Sommigen meenen, dat Frankrijks lot en toekomst in de handen berusten van het Nationalisme. Door allerlei middelen kunnen Waldeck, Millerand, misschien nog een beetje aan het roer blijven; eene Volksvertegenwoordiging door het volk verfoeid, heeft wellicht den treurigen moed, om nieuwe maatregelen goed te keuren en wetten te stemmen, welke de vrijheid de hartader afsteken — het Damocleszwaard hangt dit ministerie boven het hoofd.

Onherroepelijk is het opgeschreven ten doode. 't Is enkel de vraag, of het stervend, wegzinkend in den afgrond der nationale verachting, niet andermaal, voor den laatsten keer de volle maat geven zal van zijne souvereine minachting voor alle wet en recht; of het bij zijn sterven niet zal trachten meer kwaad te stichten dan het tot heden vermocht.

Waldeck-Rousseau is een der kleingeestigste fransche politieke mannen. Als advokaat toonde hij zijne bekwaamheid menigmaal door zich middelen te veroorloven, voor welke de eerlijkheid en het geweten van andere rechtsgeleerden stonden als voor een onoverklimbaren muur.

Geruchten hebben de ronde gedaan, dat er nieuwe arrestaties verwacht konden worden. Coppée, Lemaître, Galli, Dausset en andere namen zijn genoemd, allen vogelvrijverklaarden.

Of Waldeck roekeloos genoeg zal wezen, om na den kaakslag, Parijs opnieuw te hoonen en uit te dagen, wij moeten het eerst zien, vóór we het gelooven kunnen.

Wat nu? herhalen wij voor de nieuwgekozenen. Zullen zij het slechte voorbeeld volgen dergenen, welke het volk op straat gezet heeft? Moeten de stadsbelangen ondergeschikt gemaakt aan de politiek? aan den haat en het sectarisme eener partij? Neen, zeggen de aanvoerders beslist.

Geen haat, geen sectarisme! Zoodra enkele noodzakelijke maatregelen getroffen zijn, herroeping van het besluit, waarbij Urbain Gohier's smadelijk boek *l'Armée contre la nation*, als geschikte lectuur voor de stadsbibliotheek werd aangewezen, en dergelijke, zullen de in 't honderd geloopen financiën aller aandacht trekken en aller zorg.

Ook fluistert men van het terugroepen der liefdezusters in de verwereldlijkte gasthuizen.

Mocht dit laatste bewaarheid worden, eene zucht van verlichting zou er opgaan en een kreet van dankbaarheid ten hemel stijgen uit den boezem der ongelukkigen.

Schreiend hebben zij afscheid genomen, of liever zijn ze losgescheurd van „les bonnes soeurs" door de ongemotiveerde harteloosheid van would-be-vrijheidsmannen, welke bij verrassing bezit namen van het Stadhuis. Indien wij ophalen wilden van de walgelijke, den mensch onteerende feiten, welke ondanks alle voorzorgsmaatregelen te veel aan 't licht komen, menig lezer zou ons verdenken van het aanzetten der kleuren, waar wij in werkelijkheid de waarheid schilderen, zonder er iets om of bij te hangen van eigen vinding.

Men moet de schaamtelooze driestheid van sommige godsdiensthaters of van hunne lakeien in de Pers bij ondervinding kennen, om te kunnen begrijpen, hoe zij met oude afgezaagde geschiedenissen, welke in Parijs een schandaal doen opgaan, buiten „de Lichtstad" zoeken te speculeeren op de lichtgeloovigheid der lezers.

Met eene mestvaalt van fabelachtige afmetingen om hunne eigen deur schreeuwen ze moord en brand, wijl een of ander hondje aan de deurstijl der tegenpartij het pootje oplichten dorst, toornen en razen ze tegen priester en kloosterling, in termen meestal, bij fransche blaadjes van het minste kaliber geborgd, wanneer personen onder naam of faam met „een nieuw clericaal schandaal" komen aandragen. De mannen, welke thans naar het Stadhuis gezonden zijn, bieden waarborgen genoeg om op de vraag: „Wat nu?" te durven antwoorden: Nu zal Parijs een geheel ander aanzien krijgen.

Het doel echter van la Patrie française ligt hooger. Wat in de hoofdstad en elders geschiedde voor de Gemeenteraden moet toegepast op het landsbestuur. Verkeerd is de strijd voorgesteld als tusschen republikeinen en anti's, met dien verstande dat Waldeck-Gallifet-Millerand en de hunnen Marianne's aanbidders en geliefde zonen waren. Zoo men de daden van dit driemanschap toetsen wil aan de republikeinsche grondbeginselen — aan zinledige leuzen en grootspraak bij officieele en officieuse gelegenheden heeft men niets — zal men uitroepen, wat tot zeker onwaardig Christen gezegd werd:

„Verandert van naam of leven, heeren Citoyens, die het nationalisme verkettert en zelf het „Liberté, Egalité, Fraternité" op de muren uwer openbare gebouwen tot een bittere spotternij maakt bij vreemd en eigen.

Wat nu? Een tijdperk van kalmte en rust voor Parijs, voor Frankrijk, 't welk de militaire dictatuur, waartoe een Gouvernement stellig en zeker heenvoert, overbodig maakt. De Hemel geve, dat het Nationalisme nu de rechte baan blijve volgen en geen zijpaadjes insla, hetzij ter rechter of ter linkerzijde.

Feuilleton.

Zoo'n „gekke" Engelschman.

Naar het Engelsch.

Mrs. Cecil Barkely de la Hoope had zooeven twee francs uitgegeven en wist zeker, dat zij zich aan verkwisting had schuldig gemaakt. Het feit, dat mrs. Cecil Barkeley de la Hoope verkwistend kon zijn, als zij twee francs uitgaf, eischt een verklaring—de De la Hoopes waren op „Niet alleen maar slecht bij kas, of in tijdelijke geldverlegenheid", maar totaal „op".

Zij aten in het hotel, omdat zij geen geld hadden, om naar een restaurant te gaan en contant te betalen. Zij sidderden, wanneer het kamermeisje binnenkwam, uit vrees dat zij de rekening meebracht. En Georgina, de mooie, kleine Georgie, die nooit had geweten, wat spaarzaamheid was, moest een ouden hoed „opknappen" met bloemen van twee francs, die zij uit de goedkoopste soorten van de Printemps had gekozen.

Zij zat in de slaapkamer en probeerde de bloemen op verschillende wijzen, toen De la Hoope binnenkwam. Niettegenstaande zijn geldgebrek zag hij er keurig en deftig uit, daar hij zijn garderobe niet zoo vaak behoefde te vernieuwen. Wat was het lang geleden, dat hij die met bont gevoerde overjas met sealkin kraag had gekocht!

In de groote wereld—en De la Hoope's verkeerden in de groote wereld—vermoedde niemand de moeilijkheden, waarin zij verkeerden. Georgie moest soms invitaties afslaan, omdat zij geen behoorlijk toilet had, maar Cecil kon overal gaan en deed dat ook—ofschoon hij dikwijls loopen moest, wijl hij geen geld had, om een rijtuig te betalen. Maar de toestand werd bijna onhoudbaar en hij keek zoo somber mogelijk, toen hij binnenkwam.

„Wel, kleintje?"

„Wel, mon petit mari?"

Hij trok zijn overjas uit, zette zijn hoed af en rekte zijn beenen uit voor het vuur. Het was een namiddag in Januari.

„Het is een mooie boel", zeide hij. „Vind je niet? Weet je, Cecil, ik geloof, dat de hotelrekening spoedig komt. Toen ik vanmorgen Madame passeerde, zat er zoo een „afrekingstrek" op haar gezicht. En als de rekening komt, moeten wij ze betalen!"

„Wij moeten ze betalen."

„Maar, maar hoe?"

„Dat weet de hemel. Ik weet het niet, dat is zeker. Wij zullen met onze bagage op straat gezet worden—als zij tenminste onze bagage teruggeeft. Als het nog maar drie maanden had kunnen gerekt worden, zou mijn toelage zijn binnengekomen en wij waren gered. Maar drie maanden!—wij kunnen het geen drie weken meer uithouden."

„Je vader zal niet willen—wij behoeven hem niet te vragen."

„Neen, hij zal niet willen. Je weet, dat voorschotten eens voor al geweigerd werden."

„Het is jammer", zei Georgie, „dat ik niet meer juweelen heb gekocht. Die kan men altijd gemakkelijk meenemen en je hadt nog eens naar de Bank van Leening kunnen gaan. Och hemeltjelief!"

De jonge man kermde een antwoord, stak een sigaret op en keek hoe zijn vrouw's blanke vingertjes de bloemen op een castoren hoed plaatsen.

„Wat een afschuwelijk mengsel", zeide hij.

„Dat is mode. Heb je dit nog niet opgelet? Iedere vrouw in Parijs draagt violet en kersrood, sommigen voegen er zelfs nog geel bij, maar zoover ben ik niet gegaan. Het was verkeerd van mij, het geld uit te geven, maar ik heb er een nieuwen hoed door. Zie je, nu neem ik hier op—zoo—en met een touffe hier—zoo."

„Hoeveel?"

„Twee francs, lieve, en heel goedkoop."

„Twee francs verspild. En onpartijdig geoordeeld, is zoo een kleurenmengeling niet afschuwelijk? Bestaat er iets leelijkers? En het is bovendien zoo dwaas, wat zou je wel zeggen, als ik een bos vuurroode en purperen bloemen kocht en ze op mijn „hooge dop" zette. Je zou denken, dat ik gek was."

„Mannen dragen geen kunstbloemen."

„Maar in principe is het 't zelfde. Waarom zouden scharlaken en purperen bloemen op jouw hoed minder dwaas zijn dan op den mijne? En toch zou ik voor geen duizend pond met zulke dingen op mijn hoofd de boulevards op en neer wandelen."

„Des te dwazer van jou", zei Georgie, „maar ik zou wel willen, dat iemand je er de kans toe gaf. Het zou een gemakkelijke oplossing van onze moeilijkheden zijn."

Hun blikken ontmoetten elkaar en zij kregen tegelijkertijd denzelfden inval.

DE VERKIEZINGEN IN BELGIE.

De Katholieken van België mogen tevreden zijn over de eerste proef met het proportioneel kiesrecht. Men schatte vrij algemeen, dat zij de meerderheid zouden behouden, doch dat deze niet grooter zou zijn dan 6 stemmen.

De verhouding is thans 85 katholieken tegen 33 socialisten, 33 liberalen of radicalen en 1 christen-democraat (advocaat de Roden), zoodat de meerderheid is 18 stemmen, zoo men den christen-democraat tot de oppositie rekent en 20 als men hem bij de regeeringspartij rangschikt.

Dit resultaat is door de katholieken verkregen, voor een groot deel dank aan de persoonlijke offervaardigheid van vele katholieken. In de vorige Kamer telde toch de katholieke partij 112 leden, zoodat er minstens 36 bij voorbaat al reeds door de eigen katholieke kiesvereenigingen ten doode moesten worden opgeschreven. Onder dezen waren mannen van groote verdienste, mannen als bijv. de oud-minister Nyssens, de gevierde hoogleeraar aan de katholieke Hoogeschool te Leuven, die in zijn district te Leuven, werd uitgesloten, omdat hij, als militairist, door de kiezers niet werd gewild, en die de hem daarop elders aangeboden zetel weigerde, omdat hij wetende, dat de meerderheid der katholieken van den persoonlijken dienstplicht niet zijn gediend, geen twistappel wilde werpen in den boezem zijner eigen partij.

Ook te Brussel is het gevaar, dat de katholieke partij van de militairisten bedreigden, door het tactvol optreden van velen bezworen. De militairisten of voorstanders van den persoonlijken dienstplicht hebben te Brussel een grooten aanhang onder de katholieke hof- en officieele kringen, die de leiding hebben der katholieke kiesvereeniging, en ook de in 1884 gestichte partij der onafhankelijken, een kliekje van half katholieken en half liberalen, die in 1884, toen de katholieken voor het eerst in Brussel herkozen werden, aan hun lijst een zeker cachet van gematigdheid gaven, dat destijds, misschien tot hun overwinning heeft bijgedragen.

Die beide groepen van militairisten hadden het vooral voorzien op den werkliedenafgevaardigde Colfs, een man, die al jaren lid der Kamer, er volgens zijn program heeft trachten te werken aan de verlichting van den militairen druk. Zij wisten dan ook in de kiesvereeniging gedaan te krijgen, dat Colfs niet weer opnieuw candidaat werd gesteld.

De anti-militairisten, die drie katholieke bladen op hun hand hadden, staken nu de hoofden bijeen en besloten nu een afzonderlijke lijst voor Colfs in te leveren. Dit wekte wel een beetje ongerustheid bij de leiders der Kath. kiesvereeniging. Zij stelden daarom voor den heer Colfs alsnog op de lijst te brengen, doch als no. 10. Feitelijk beteekende dit, dat hij er slechts voor de leus zou opkomen. Volgens de nieuwe kieswet worden de candidaten als regel gekozen verklaard in de volgorde, waarop zij voorkomen op de lijst van candidaten. De katholieken te Brussel wisten nu zeker, dat zij nooit meer dan 8, maar vermoedelijk slechts 6 of 7 zetels zouden bemachtigen. Colfs met no. 10 zou dan niet gekozen worden tenzij...... ettelijke duizenden kiezers uitdrukkelijk verklaarden bij voorkeur Colfs te willen, door in plaats van het witte vlak boven de heele lijst zwart te maken, zij dit het witte vlekje voor den naam van Colfs zouden doen. Welnu, 10430 kiezers hebben dat gedaan en Colfs is als no. 8 gekozen.

De militairistische independentenpartij heeft daarentegen niet een, let wel, niet een harer candidaten kunnen doen kiezen. Alhoewel beschikkende over alle macht, geld en invloed en over een geheele courant, heeft deze partij het nog niet zoo ver gebracht te Brussel als de abbé Daens, die zonder geld, zonder courant en zonder invloed nog meer stemmen kreeg.

Te Antwerpen zijn de katholieken sinds de laatste verkiezing 2000 stemmen vooruitgegaan en de socialisten 3500, doch de liberalen bleven op het oude cijfer. Antwerpen en Gent krijgen beiden enkele liberale vertegenwoordigers, doch overigens heeft het Vlaamsche land, naar het *Hbld van Antwerpen* verzekert, „den stormloop van liberalen en socialisten zegepralend afgeslagen". Over 't algemeen zijn trouwens de socialisten op het platteland achteruitgegaan. Voor Brussel worden thans afgevaardigd 8 katholieken en 10 liberalen en socialisten, terwijl de independenten gelukkig het quorum niet hebben gehaald. Te Gent zijn 6 katholieken voor 10 zetels gekozen, te Luik 6 socialisten, 3 katholieken en 2 oudliberalen; te Leuven 4 katholieken op de 6, te Nijvelt 2 op de 4, te Ostende 3 op de 4; te Brugge 2 op de 3; te Soignies en Verviers 1 op de drie, te Namen 2 katholieken, 1 socialist en 1 liberaal; te Bergen 3 socialisten, 1 liberaal en 2 katholieken; te Charleroi 5 socialisten, 1 lib. en 2 kath.; te Mechelen 3 katholieken en 1 liberaal.

Geheel katholiek blijven o. a. Dendermonde, Aalst, Yperen, Roesselaere, Thiele, Hasselt en Tongeren-Maesseyck, doch in dit laatste district moet de heer Helleputte het veld ruimen voor den katholiek Nooier, die tegenover de kiesvereeniging was candidaat gesteld.

Een berekening van de stemmencijfers, behaald door de verschillende partijen in België, geeft het volgend resultaat: op de katholieke candidaten werden uitgebracht omstreeks 984000 stemmen, op die der liberalen 452.000, op die der socialisten en radicalen 461.000, in het geheel dus 984.000 tegen 913.000.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Officieele berichten.

The Venezuelan Herald van Caracas deelt in zijn nummer van 30 Juni mede, dat de heer MR. VAN LEYDEN, die als consul-generaal was aangesteld van de republieken Venezuela, Colombia en Ecuador met standplaats Caracas, benoemd is tot zaakgelastigde der nederlandsche Regeering in bovengemelde republieken.

Havennieuws.

De Surinamer van 17 Juni schrijft het volgende:

„Naar wij vernemen is de eerste stuurman van de *Prins Willem III*, de heer WYBRANDY, die als zoodanig zijn eerste reis maakte, gisteren namiddag door eenen balk, die onder de vaart aan boord versjouwd werd, ter hoogte van plantage *Jagtlust* doodelijk aan den slaap getroffen. Het lijk van den overledene is heden morgen op het *Fort Nieuw-Amsterdam* ter aarde besteld. De 2e stuurman is, vernemen wij verder, hier ziek aangekomen en ligt in het Militair hospitaal. Het een en ander is oorzaak waarom de *Prins Willem III* op de aankomst van de *Prins Willem I* wacht ten einde van deze een stuurman over te nemen en te vertrekken."

De *Prins Willem I* nam hier te Curaçao ook een stuurman over van de *Curaçao*.

* *
*

Het Amerikaansche oorlogsschip *Machias* vertrok Zondagmorgen van hier met bestemming naar San Juan de Porto Rico.

Toen de *Machias* de haven verliet, speelde de kapel van het garnizoen het amerikaansche volkslied.

* *
*

De schepen ... van den *K. W. I. M.* zullen met één blad vermeerderd worden, zoodat ze dan vijf in aantal zullen zijn. Men hoopt daardoor den grooten tegenstand van den stroom bij de havens van Colombia, vooral bij Riohacha, te kunnen overwinnen. Ook zijn aan de machines groote gewichten aangebracht om daardoor bij het werken van de machines het het trillen en stooten van het schip een weinig te voorkomen.

* *
*

In dank hebben wij ontvangen de Tijdtafel van de stoomschepen der *Red D Line*. Te beginnen met de *Caracas*, die 14 Juli van New-York vertrekt, zullen de *Caracas* en *Philadelphia* niet meer van Pto Rico naar Curaçao, maar van Pto Rico rechtstreeks naar La Guaira gaan, om dan op de terugreis Curaçao aan te doen. De *Maracaibo* gaat van New-York rechtstreeks naar La Guaira, de *Hildur* van New-York rechtstreeks naar Curaçao, beide zonder Pto Rico aan te doen.

De *Merida* zal verder te La Guaira de mails in ontvangst nemen en ze een dag na aankomst van de groote stoomschepen der *Red D Line* hier aanbrengen.

* *
*

De *Prins Maurits*, het nieuwe stoomschip van de *K. W. I. M.*, is den 26sten Mei ll. te Hamburg te water gelaten. Volgens contract moet dit schip den 1sten Augustus worden opgeleverd, doch vermoedelijk zal aan deze voorwaarde niet kunnen worden voldaan, zoodat de eerste reis van de *Prins Maurits* later dan 1 September zal plaats hebben.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Ottilie Armztroff, Ephraim Curiel, M. & J. Cardoze (2), De Lima, Teresa Dania, Moses de Lima, Miguel de la Espriella, Eza Everts & Co., Margarita Feberman, Istel Henriquez, Angel Leyba, C. F. Muskus & Co., Emilio Rheinhard, W. Severeyn.

Niet voor verzending vatbaar een drukwerk geadresseerd aan: Jose Manuel Goenaga, Barranquilla.

* *
*

De *Gouverneur van den Brandhof* vertrekt Vrijdagmorgen den 13den dezer om zeven uur naar de eilanden St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba. De mails voor die eilanden bestemd worden Donderdag den 12den dezer in den namiddag om vijf uur gesloten.

Leger en Marine.

Naar wij vernemen, zal de dirigeerende officier van gezondheid 2e klasse, DR. TH. LENS, van het O. I. leger gedetacheerd bij de landmacht in West-Indië, binnenkort bij het verstrijken van den tijd zijner detacheering verder ter beschikking te worden gesteld van de militaire autoriteiten in Oost-Indië.

— De 2e luit. J. L. SCHOONHOVEN van het 3e reg. infanterie, die voor den tijd van drie jaar is gedetacheerd bij de landmacht in West-Indië, komt na vanaf 5 Juni voor een maand gedetacheerd te zijn geweest bij de werkplaatsen van draagbare wapenen aan de Hembrug in Holland, hier te Curaçao in garnizoen.

— De 1ste luitenant VAN DE POLL, die te Suriname gedetacheerd is geweest bij de landmacht in West-Indië ...

„Deksels!" zei Cecil. „Ik ben benieuwd of ik iemand ertoe kan brengen de weddenschap met mij aan te gaan."

„O, als je dat eens kon, lieveling!"

Opgewonden rookte hij voort.

„Dat is een inspiratie. Het is een financieel meesterstuk. Maar het moet kiesch behandeld worden, een knoeier zou alles bederven. Ik zal er over denken."

Zijn moed kwam plotseling terug. Hij belde en bestelde een cognac en vermouth.

„Ik ga vanavond naar de club en zal zien, wie er komt. Ik zal wel slagen. Wacht maar. Morgen is alles mislukt of wij dineeren bij Paillard. Ik heb de quitantie van die helsche Madame in den zak en een aardig sommetje op de spaarbank. Georgie, je gezegende dwaasheid met die twee francs zal ons redden, dat zeg ik je."

Hij had nog één franc vijftig bij zich toen hij om tien uur 's avonds langzaam de Cercle des — binnenstapte en in een gemakkelijken stoel bij het vuur ging zitten. Maar zijn rokkostuum was onberispelijk en zijn zelfvertrouwen volmaakt. De vingers, waarmee hij een sigaret vasthield, beefden min of meer. Het was erop of eronder met hem. Hij had alles goed berekend en juist de jongelui om zich heen, die hij noodig had.

„Ik draag nooit een bouquetje in het knoopsgat", zei hij. „De bloemen, die de natuur ons geeft, zijn kleurloos en bleek naast de kunstproducten van fluweel en verf, die wij zoo minachten en daar ik de eene niet mag dragen, wil ik ook de andere niet dragen."

„Die goede Cecil", fluisterde een zijner toehoorders. „Hij is altijd zoo amusant."

„Maar het is waar. Ik meen het ernstig. De bloemen in de étalages zijn kunst. Zij zijn verrukkelijk. Waar ter wereld geeft de natuur ons zulke verscheidenheid, zoo een volmaakten vorm en kleur."

Hij knipte de asch van zijn sigaret weg en ziende, dat het discours nu aan den gang was, deed hij, alsof hij er genoeg van had.

„Waar ben je vanavond geweest, Chantmerle?" vroeg hij met een half onderdrukten geeuw.

Chantmerle hapte toe.

„Ik ben naar de Renaissance geweest", zei hij lachend, „en zoo als je ziet, draag ik een van die geminachte bouquetjes in mijn knoopsgat."

„Het is een quaestie van smaak", zei de La Hoope langzaam, „of liever van gebrek aan smaak. Als wij over vijftig jaar nog leven, zullen wij zien, dat de dingen op hun rechte waarde geschat worden. De wereld gaat langzaam vooruit."

Chantmerle, die tot in de toppen van zijn vingers een modepop was, fronste zijn wenkbrauwen.

„Wij hebben een voorganger noodig", zei hij spottend, „misschien is hij verschenen."

„Misschien wel", antwoordde De La Hoope. „In ieder geval is het veld voor zijn veranderingen ruim genoeg."

Zijn blik viel op een hoogen hoed, dien een der heeren op een klein tafetje naast hen had neergezet.

„Een der eerste dingen, die hij doen zal, is zoo een hoofddeksel als dat verfraaien."

„O, dat is volkomen waar", riep Cantmerle uit; „onze hoeden zijn afschuwelijk. Doch hoe wou je ze mooier maken?"

Cecil nam de sigaret uit zijn mond en zei plechtig:

„Mijn vriend, heb je ooit in je leven een onopgemaakten dameshoed gezien? Geloof mij, de vorm is verschillend, maar hij is niet mooier dan dat ding daar. En toch, hoe coquet, hoe bekoorlijk is haar hoed, als hij is opgemaakt. Begrijp je de toepassing?"

„Zou je onze hoeden willen garneeren met bloemen? Een hooge hoed? een zijden hooge hoed?"

„Juist", zeide De la Hoope kalm. „ik zou ze garneeren met kampoede en violette bloesems, zooals de dames ze tegenwoordig dragen."

Iedereen lachte. Zij dachten dat hij pret maakte.

„Je spreekt toch niet in ernst?"

„In den meest volmaakten ernst. En wat meer is, ik ben vast van plan het te doen. Een dezer dagen ga ik wandelen met mijn hoed opgemaakt, zooals ik daareven zei; en dan, och, schaapjes, dan zullen jelui allen mijn voorbeeld volgen en zien, hoe juist ik heb geoordeeld."

„Dat durf je nooit", riep Chantmerle, „je durft je geen uur lang op de boulevards vertoonen met zoo'n bespottelijk ding."

„Durven", herhaalde De la Hoope. „Je vergeet, dat iedereen hem zal bewonderen. Er is geen moed voor noodig, ik zal bewonderd worden."

„Ik wed om duizend louis, dat je morgenmiddag je niet een uur lang zoo durft vertoonen."

„Aangenomen", zei De la Hoope

en laatstelijk post-commandant te Albina was, zal in deze maand via Curaçao en New-York naar Nederland terugkeeren.

— Voor den tijd van drie jaren zijn gedetacheerd bij de landmacht in West-Indië de 2e luits. G. MUYS en D. J. VAN MEERENDONK, beiden van het 6e reg. inf.

— Hr. Ms. *Zeeland* is 31 Mei te Nieuwediep aangekomen en zou gelijk wij reeds in ons vorig nummer mededeelden, naar Delagoa-baai worden gezonden ter vervanging van Hr. Ms. *Friesland*. Laatstgenoemde oorlogsbodem zal van Delagoa-baai naar Oost-Indië vertrekken.

—Het oude oorlogsschip, het fregat *De Ruyter*, is te Nieuwediep publiek verkocht. Er waren 12 inschrijvers; de hoogste bieders waren de Gebr. DE GOEY te Den Helder voor *f* 81.714.

Een lezing.

Naar wij vernemen, zal de Heer H. VAN DEN BRINK, Predikant bij de protestantsche Gemeente alhier, aanstaanden Zaterdag 14 Juli op een nader te bepalen plaats een voordracht houden tegen het drankmisbruik.

Oost en West.

Het eerste jaarverslag van de Vereeniging „Oost en West" is voor eenigen tijd verschenen. Aan dat verslag ontleenen wij het volgende betreffende Curaçao:

"In West-Indië zijn wij trouwens reeds verder dan in Oost-Indië, want te Willemstad, de hoofdplaats van Curaçao, is onder het Eere-Voorzitterschap van den Gouverneur en op het initiatief van den heer J. H. J. HAMELBERG eene zelfstandige afdeeling van "Oost en West" opgericht"

Congres der koloniale Pers.

Voor den eersten keer zal te Parijs van 29 Augustus tot 1 September aanstaande een internationaal Congres van de koloniale Pers, waartoe ook de redacteur van ons blad is uitgenoodigd, gehouden worden.

Op dat Congres zullen niet alleen de journalisten der fransche koloniale bladen, maar die der bladen van de andere koloniale mogendheden verschijnen.

Venezuela.

El Imparcial van 3 Juli deelt het gerucht mede, dat generaal FERNANDEZ en andere personen van naam te Caracas zijn gevangen genomen.

Hetzelfde blad meldt ook uit *El Noticiero* van 27 Juni, dat in den namiddag van dien dag de generaals JOSE MANUEL HERNANDEZ (de Mocho) en ANTONIO ORIHUELA uit de gevangenis te Caracas zijn overgebracht naar het fort San Carlos. In twee rijtuigen werden zij door de politie naar het spoorweg-station gebracht.

Colombia.

In het gebergte Las Paredes hebben de gouvernementstroepen onder de generaals LOSSADA en SARRIA een nederlaag geleden. Den 8sten Juni 's morgens omstreeks half acht vielen de gouvernementstroepen de oproerlingen aan, doch moesten na een gevecht van drie en een half uur terugtrekken. Zij hadden daarbij een verlies van 20 dooden, 46 gewonden 6 vermisten. Den 13den Juni keerden de troepen van het Gouvernement te Panama terug. Daarheen heeft het Gouvernement nu versterking gezonden onder bevel van Dr. CARLOS ALBÁN om de opstandelingen opnieuw aan te vallen.

Generaal URIBE URIBE bevindt zich met ruim twee duizend man in Ocaña en wordt achtervolgd door generaal TOVAR aan het hoofd van zes duizend man, die hem beletten moeten naar Cúcuta op te trekken. Het schijnt, dat wanneer URIBE niet erin slaagt om Cúcuta te bereiken, hij terugtrekken zal op de Magdalena-rivier om zich dan te Riohacha met generaal DURÁN te vereenigen.

Cúcuta wordt nog steeds door de gouvernementstroepen belegerd.

Ingezonden Mededeelingen.

kalm. „Ik neem de weddenschap aan. Wij zullen morgen om vier uur in het café „De la Paix" bijeenkomen, heeren, om te zien, of ik aan de voorwaarden heb voldaan. Au plaisir."

„Het was een allerellendigst uurtje, Georgie", lachte hij, „toen zij den volgenden avond bij Haillard zaten, en er waren oogenblikken, dat mijn [illegible] zoo rood waren als de bloemen [illegible] het heeft ons geholpen, hè, [illegible] Maar onder ons gezegd, had ik voor vanmiddag geen idee, dat een uur zoo lang kon duren, ik heb een goed begrip van de eeuwigheid gekregen. Doch niemand had een flauw vermoeden van de waarheid en naderhand zei ik, dat ik „teleurgesteld" was, de menschen „leerden" nog langzamer dan ik had gedacht, en in het ergste geval zullen ze mij „een gekken Engelschman" noemen. Wat een buitenkansje — duizend louis! Kellner, nog een flesch champagne. En morgenochtend, Georgelief, gaan wij samen uit om den mooisten hoed voor je te koopen, die er te vinden is."

BUITENLAND.

Rome. — Op Hemelvaartsdag, heeft Z. H. Leo XIII, omringd van zijn geheele hof, in tegenwoordigheid van een groote menigte in St. Pieter het decreet der Canonisatie uitgevaardigd, hetwelk onder het getal der Heiligen plaats J. B. de la Salle en Rita de Casia.

Het aantal der in Sint-Pieter aanwezigen wordt op 60.000 geschat, waaronder 28 kardinalen en 198 bisschoppen. De H. Vader, die zelfs pontificeerde, werd bij zijn binnenkomst en vertrek geestdriftig toegejuicht.

— De aangekondigde plechtige ceremonie der Zaligspreking van de Martelaren van Annam en China had Zondag in de Vaticaansche basiliek plaats, welke door Paus Alexander VII bij uitsluiting van andere daartoe aangewezen is.

De 77 martelaren behoorden tot het seminarie van Parijs der buitenlandsche missiën, tot de Orden der Predikheeren en Minderbroeders, tot de Congregatie der Missiën. Zij werden om geloofswille gemarteld gedurende de jaren 1798 tot 1856.

— Uit een correspondentie over de plechtigheden op Hemelvaartsdag in den St.-Pieter te Rome, geplaatst in het liberale *Vaderland*, lichten wij de volgde regelen:

Is het mogelijk een juiste beschrijving te geven van den onvergetelijken indruk, dien deze tempel dien dag op mij maakte? Ik vrees er voor.

Op eens waren menschen en alles vergeten. Wie dacht in het eerste oogenblik er nog aan zich een goede plaats te zoeken! Men bleef staan, overweldigd door den eersten indruk.

In de vorige dagen had ik de decoraties bij daglicht opgenomen en veel daarin niet mooi gevonden. „De kerk zal er op Hemelvaartsdag wel uitzien als een rijk verlichte wafelkraam", dacht ik toen bij me zelf.

En thans?...... Tranen welden op in mijn oogen, Mijn keel schroefde zich toe en het hart bonsde.

Als ik als ongeloovige zulk een emotie ondervond, wat moet dan wel in de harten der werkelijk Katholieken zijn omgegaan, in het binnenste van hen, die vol geloof en verlangen, voor het eerst dezen tempel betraden?

Frankrijk. — De Fransche minister van oorlog, de Gallifet, heeft het niet kunnen uithouden naast Waldeck-Rousseau, die al het mogelijke doet om het leger te verkleinen. De Gallifet vroeg aan den president der republiek zijn ontslag en werd vervangen door generaal André.

De ministerieele Fransche bladen, die eerst alles deden om het ontslag van De Gallifet aan gezondheidsredenen toe te schrijven, kunnen nu toch niet langer tegenspreken, dat men te doen heeft met een politieke daad. Zij gieten dan ook thans de fiolen van hun toorn uit over het hoofd van generaal De Gallifet. De *Aurore*, Zola's lijfblad, noemt de daad van de Gallifet een coup de Chanoine, daarbij doelende op het bekende ontslag, tijdens een vergadering der Kamer door generaal de Chanoine eens genomen.

De nieuwe minister van oorlog is artillerie-officier en 62 jaar oud. Hij was indertijd met zijn divisie te Orleans in garnizoen, maar werd na het incident Roget naar Parijs overgeplaatst. Daar trad de bevelhebber uitermate krachtig op tot pacificatie der gemoederen in het leger en verbood daartoe in de allereerste plaats de verspreiding der dagbladen in de kazernes van zijn divisie, welke maatregel later door minister De Gallifet werd uitgebreid tot alle Fransche kazernes.

De benoeming van generaal André ontstemt de bladen, die den veldocht van de laatste weken geleid hebben sterk. De *Eclair* bepaalt er zich toe te schrijven, dat zij hem weinig kent en alleen weet, dat de partij van Dreyfus hem luidruchtige sympathie heeft gewijd. De *Libre Parole* herinnert er aan, dat hij „vaderlandslievende bladen" in de cantines verboden heeft en noemt hem wellicht den eenigen Franschen generaal, die openlijk sympathie betoond heeft aan den verrader.

—Bij tientallen telt men de gemeenten, waar de socialisten of radicalen alle zetels verloren; bij twintigtallen de gemeenten, waar talrijke zetels werden gewonnen door de welgezinden: Wij noemen slechts: *Saint-Brieuc*, Bourg, Launion Mazamet [Tarn], Tours, *Compiègne*, Epernay, Orleans, *Soissons*, *Roubaix*, Poitiers, *Loudun*, Montmarrian, *Evron*, Avranches, *Saint-Omer*, *Coutances*, Auch, *Nancy*, *Evreux*, *Calais*, *Havre*, *Alger* (*Saint-Eugène*), *Fontainebleau*, *Quimper*. Wij hebben de plaatsen, waar de gemeenteraad nu „om" is, gecursiveerd.

Te Marseille, het bolwerk der socialisten, werden uitgebracht 66.500 stemmen, — de socialisten wonnen het met slechts 150 stemmen meerderheid. Een verlies van 19.000 stemmen tegenover de laatste stemming!

Parijs staat in de victorie vooraan. Het is ongeloofelijk, doch 't is waarheid: tusschen 6 en 13 Mei wonnen de nationalisten in 20 districten nog 16.000 stemmen! In meer dan één district, waarin de nationalist 6 Mei wél in herstemming kwam doch 800, 1000, 1200 stemmen achter was bij den socialist of radicaal, terwijl de overige stemmen verspreid waren op socialisten of radicalen, is toch de nationalist 13 Mei gekozen met vele stemmen meerderheid; wij noemen slechts de districten: Val de Grâce, Monnaie. Gros-Caillou, Saint Vincent-de-Paul, Salpêtrière, Muette, La Chapelle, Clignancourt.

Journal des Débats, *République française*, *Liberté* en zijn het hierin eens, dat deze verkiezingen de verplettering zijn der dwingelandij en willekeur, —den nadrukkelijken volkswil te kennen geven, dat het leger worde in eer gehouden en Frankrijk

gespaard voor het landverraad, dat sinds eenige jaren door Engelsche agenten en Duitsche zaakwaarnemers onder begunstiging van Reinach, Clémenceau, Gohier, Lazare, Yves Guyot, Brisson e. a. wordt gepleegd.

Amerika. — Admiraal Dewey eischte als „buitgeld" voor de vernieling van de Spaansche vloot 400,000 dollar, daar volgens zijn meening de Spaansche vloot sterker was dan de zijne. In het tegenovergestelde geval zou hem slechts 200,000 dollar toekomen. De rechtbank heeft echter anders beslist en uitgemaakt, dat de Amerikaansche macht sterker was, zoodat het buitgeld, onder de bemanning der vloot van Dewey te verdeelen, tot de helft teruggebracht wordt.

— Den 29sten der vorige maand ontstond er brand in de katoenpakhuizen der *North Germain Lloyds* en in minder dan een kwartier uurs stonden de gebouwen van deze compagnie, die zich over een groote oppervlakte uitstrekken tegenover de Hudson-straat aan den kant van Hoboken, in vuur; de vlammen sloegen ook over op de stoomschepen *Kaiser Wilhelm der Grosze*, *Bremen*, *Main* en *Saale*. Het voornaamste schip der maatschappij, de *Kaiser Wilhelm*, werd onmiddellijk weggesleept en daardoor leed het slechts weinig, ofschoon het vuur het reeds had aangetast; de andere drie zijn als geheel verloren te beschouwen.

Na een dag van bovenmenschelijken arbeid was men er nog niet in geslaagd het juiste getal der slachtoffers van dezen brand te bepalen. Men schat de dooden en gewonden op drie á vierhonderd. De drie dokken van de *North Germain Lloyds*, zijn met alles wat zij bevatten, geheel uitgebrand. Ook het dok van de maatschappij *Shingvalla* werd door het vuur aangetast en verwoest. De materieele schade wordt geschat op ruim 10 millioen dollars. Donderdag werden 108 slachtoffers van den brand begraven.

China. — De verwikkelingen in China duren voort en de beweging der Boxers breidt zich uit. Daar de Chineesche regeering niet bij machte schijnt te zijn het geheime genootschap der Boxers te ontbinden, zooals in het ultimatum der mogendheden was geëischt, worden voortdurend troepen aan land gezet en hun getal zal ongeveer 60.000 man bedragen.

In tegenspraak met vroegere berichten wordt het meer en meer bevestigd, dat de duitsche gezant, baron von Kesseler op de gruwelijkste wijze door de Boxers is vermoord en de gezantschapsgebouwen te Peking in brand zijn gestoken. De russische spoorweg werd aangevallen en de telegraphische verbinding tusschen Wladivostok en Port-Arthur verbroken.

Advertentiën.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1900.	Caracas	Hildur	Philad.	Marcb.	Caracas	Hildur.
Vertrekt van NEW-YORK	Juli 14	Juli 21	Juli 28	Aug. 4	Aug. 11	Aug. 18
Doet SAN JUAN aan	19		Aug. 2		16	
„ PONCE „	20		3		17	
Komt aan te LA GUAIRA	22		5	12	19	
Vertrekt van „	25		8	12	22	
Komt aan te PTO. CABELLO	26		9		23	
Vertrekt van „	27		10		24	
Komt aan te CURACAO	28	30	11	13	25	27
Vertrekt van „	28	6	11	20	25	Sept. 3
Doet LA GUAIRA aan	29		12		26	
„ PONCE „	31		14		28	
„ SAN JUAN „	Aug. 1		15		29	
Komt aan te NEW-YORK	2	14	20	28	Sept. 3	11

Reize tusschen La Guaira, Maracaibo en CuraÇao.

	Merida	Hildur	Merida	Marcb.	Merida	Hildur
Vertrekt van LA GUAIRA	Juli 22		Aug. 5	Aug. 12	Aug. 19	
Komt aan te CURACAO	23		6	13	20	
Vertrekt van „	23	Juli 30	6	13	20	Aug. 27
Komt aan te MARACAIBO	24	31	7	14	21	28
Vertrekt van „	26	Aug. 5	9	19	23	Sept. 2
Komt aan te CURACAO	27	6	10	20	24	3